

Az engesztelés szeretete

Élt hazánkban nem is oly rég egy szenvedéseit másokért felajánló, engesztelő leány, kit az őt ismerő emberek tisztelete Erzsébet nővérkének nevezett el. Életét rejtettségben élte le.

Gyermek voltam még, mikor nagymamámtól először hallottam történetét. Egy fiatal lányról mesélt, aki hőstettre vágyott, s egy háborús napon megtette, mit egyetlen felnőtt sem mert. Berohant egy ostrom alatt álló templomba, hogy kimenekítse az Oltáriszentséget és utána ezzel a mindent megérő csomagjával átússza a megáradt Zagyvát, hogy azt biztonságba vigye. Mindezt a világ szemében egy pár ostyáért, amiről ő tudta, hogy az nem más, mint az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus maga, a legfontosabb személy a világon.

Voltak a történelem során szentek, kik oltáriszentséget életük árán, vagy annak kockáztatásával megmentettek, de Erzsébet története ezzel nem ért véget, csak kezdetét vette. Az Úr, hálijának jeléül, kegyelmével megáldotta és szenvedéseiben részesedést adott neki. Megkapta a stigmákat, Jézus sebhelyeit. Hasonlóan Pió atyához, aki tudott is Erzsébet létezéséről, hisz majdnem egy időben éltek, bár soha nem találkoztak.

Erzsébet évtizedeken keresztül szenvedett és minden szenvedését felajánlotta. Egész életét Istennek szentelte, hogy másokért engeszteljen. Több és még több ember lelkének megmeneküléséért, örök üdvösségéért esdekelt. Saját imájának soraival:

„...Leroskadni este az oltárnál,
Megköszönni az Úrnak a napot,
És kérni egy nehezebb holnapot!”.

Döbbenetként hatott mindez rám, mikor először hallottam. Hogy miért állítom, hogy mindez nem mese? Mert a nagymamám volt az egyike azoknak, ki Erzsébetet élete utolsó éveiben látogatta és gondozta. Sok beteget ápolt akkortájt és nagyon erős szálak fűzték a hithez. Így jutott el hozzá Erzsébet híre. Boldoggá tette, hogy vele lehetett. Majd Erzsébet verseit, gondolatait, történeteit összegyűjtötte. Egyik lánya, ki a keresztmamám, ezeket az írásokat éjszakákba nyúlóan gépelte, majd egyházi kezekbe adták, hogy ha eljön majd az ideje, Erzsébet boldoggá avatási eljárása megkezdődhessen.

Erzsébet tettei csodálatos üzenetei az engesztelésnek. Jó érzés rá gondolni, emlékét ápolni. Imádkozunk bátran közbenjárásáért. Magam akkor is hinnék benne, ha soha csodát nem tett volna velem. Pedig engem is megsegített. Gyerekkoromban a térdemben a csont rendellenes fejlődését az orvosok csavarok behelyezésével akarták módosítani, valamennyire helyrehozni. Számptalan olyan éjszakára emlékszem, mikor jegelni kellett mindkét lábamat, hogy így érzéstelenítve el tudjak aludni. Mindkét nagymamám imádkozott értem Erzsébet közbenjárásáért. A műtétre nem vittek el. A lábam kiegyenesedett. Sőt, fiatalon számos futóversenyen szerepeltem sikerrel. Későbbi éveimben, melyből sok lepergett már, magam is sokszor gondoltam Erzsébet nővérkére és hívtam segítségül az élet gondjai, kérdőjelei, megpróbáltatásai közepette. Soha nem csalódtam segítségében, pedig nem érdemeltem meg. Szeretnék tenni érte és szeretném, ha sok embernek erősítené meg hitét.

A nővérke mindenét felajánlotta, mindenről lemondott, mások lelkének megmentéséért. Hittel tele élt. Bizott és engesztelt. Nem értettem. Nagyon távolinak és megfoghatatlannak tűnt, hogy fájdalmat, szenvedést felajánlani hogyan is lehetne mások megmentéséért. Hogyan tudnám felajánlani szomorúságaimat is, amit akkor érzek, amikor valamit nem kapok/kaphatok meg? Hogyan tudnék mindent az Úr kezébe adni? Hisz még az örömért is sokszor feledek el hálát adni.

Az engesztelés szó, tán szép, de megfoghatatlan fogalom lenne számomra még most is, ha nem Erzsébet életpéldáján át nézem és keresem az életemben. Az utóbbi években olyan helyekre vitt az élet, ahol valami mindig felelevenítette bennem ezt a gondolatot. Előhozta az emlékeket, egy különleges adósságérzetet, hogy valamit a sok kapott jóból visszaadjak. S mindeközben csodálatos engesztelő embereket ismertem meg és két nagy vágy ébredt fel bennem. Az egyik, hogy az engesztelők egységében valamiképp segítsék. Az egységes engesztelő mozgalom hihetetlen irgalmat lenne képes lehozni a földre.

A másik pedig az, hogy az Anna réten felépüljön a Világ Győzelmes Királynője kápolna. Hiszek abban, hogy ez egy olyan kiválasztott hely, ahová Mária teljes kegyelmével leszáll majd és ki e kápolnába belép, megtér. Nagyon szeretném, ha mindenki, aki oly nagyon fontos számomra, egyszer belépne oda.

N. Tóth Katalin